

**பண்டைய தமிழ்த் திணைக்குடிச் சமுதாய
ஒழுகலாறுகளும் திருவள்ளுவர் புகழிய விழுமிய
ஒழுங்கமைப்பும்
முனைவர் ஓ. தனஞ்செயன்***

கட்டுரைச்சுருக்கம்: சங்க இலக்கிய நூல்கள் காட்டும் பண்டைய தமிழ்த் திணைக்குடிகளின் பலவகை ஒழுகலாறுகளை -அதாவது இறைச்சி உணவு, உயிர்ப்பலி, போர், ஆறலைத்தல், ஆதிரை கவர்தல், பரத்தையர் ஒழுக்கம், பிறர் மனைநயத்தல் போன்ற வற்றை முற்றிலும் எதிர்மறையாக நோக்கிய திருவள்ளுவர் அவற்றைக் கண்டிக்கும் வகையில் திருக்குறளைப் படைத்தார். அதனுடாக, அன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மாற்று விழுமிய ஒழுங்கமைப்பை வலியுறுத்தினார் இந்த அனுமானம் சரியானதுதானா என்னும் கேள்வியை எழுப்பி இக்கட்டுரை விவாதிக்கிறது.

முன்னுரை

பொதுவாகச் சமூக விழுமியங்கள் பற்றிய ஆய்வு என்பது, மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கை முறையிலிருந்து வெளிப்படும் வாய்மொழி, மற்றும் வாய்மொழி சாராத நடத்தை முறைகளில் தோன்றும் பலவகையான தரவுகளை அடியொற்றி மேற்கொள்ளப்படுவதாகும். ஆனால், கடந்த காலத்திய இலக்கியப் பணுவல்கள் முன்வைக்கும் சமூக வாழ்க்கை முறையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படும் நடத்தை முறைகளில் தோன்றும் தரவுகள் ஊடாக உய்த்தறியப்பட்ட, சமூக விழுமியங்களைப் பற்றி இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. குறிப்பாகத் திருக்குறள் பேசும் அறம் பற்றிய சிந்தனைகளைச் சமூக விழுமியம் தழுவிய கருத்துருவங்கள் வாயிலாக அணுகுகிறது. அத்துடன், சங்க இலக்கிய நூல்கள் காட்டும் திணைக்குடிகளின் சமூக வாழ்க்கை முறையில் வெளிப்படும் பலவகை நடத்தை முறைகளில் தோன்றும் விழுமிய ஒழுங்கமைப்பு என்பது எவ்வாறு தன்னியல்பான எதிர்மறைச் சூழலாக அமைந்து, அதற்கு மாற்றாக வேறொரு

* மேனான் இணைப்பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர், நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறை, தாய் சவேரியார் கல்லூரி (தன்னட்சி), பாளையங்கோட்டை, திருநெல்வேலி- 627002, தொலைபேசி: 9486041862

விழுமிய ஒழுங்கமைப்பைத் தமது இலக்கியப் படைப்பின் ஊடாக முன்னிறுத்துமாறு திருவள்ளுவரைத் தூண்டியது என்பதையும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

கருதுகோள்

பண்டைய தமிழ்த் திணைக்குடிகளின் சமூகப் பண்பாட்டில் ஒருங்கிணைந்துக் காணப்பட்ட சிலவகைக் கூறுகள், ஒரு கட்டத்தில் எதிர்மறைக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்பட்டன. குறிப்பாக, இறைச்சி உணவு உட்கொள்ளுதல், மதுவருந்துதல் முதலிய உணவுமுறை சார்ந்த வழக்கங்கள், உயிர்ப்பலியோடு இணைந்த தெய்வ வழிபாடு, குருதி ஆறு பெருக்கெடுத்தோடும் போர் முறைகள், ஆநிரைக் கவர்தல், ஆறலைத்தல், பரத்தையர் ஒழுக்கம், என்பன உள்ளிட்ட சிலவகை நடத்தை முறைகளை முற்றிலும் எதிர்மறை ஒழுகலாறுகளாக அணுகிய திருவள்ளுவர், தம்முடைய திருக்குறள் நூலின் வாயிலாகத், திணைசார் பண்பாட்டிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட புத்துருவக் கோலம் ஒன்றைப் புகட்டும் நோக்கில், ஒரு மாற்றுச் சமூக விழுமிய ஒழுங்கமைப்பை முன்வைத்தார். தமிழகத் திணைசார் சமூகப் பண்பாட்டுப் பின்னணியிலிருந்தே திருவள்ளுவர் தோன்றியவராயினும், ஏனைய பெரும்பான்மையான புலவர்களுடைய படைப்பு நெறியிலிருந்துப் பெரிதும் வேறுபட்ட, ஒருவகை மாற்றுக் குரல் அவரிடம் இருந்து எழுந்தது. அது, ஓர் அயன்மைப் பண்பாட்டு அறிவுசார் தோரணியைப் பிரதிபலித்தது. முற்றிலும் வேறுபட்ட கருத்துகள், சிந்தனைகளோடு தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த வைதிக, பௌத்த, சமண மதங்கள் ஊடுருவிய அயன்மைப் பண்பாட்டுப் பரவலின் காரணமாகத் தமிழர் சமூகம், மொழி, இலக்கியம், கலை முதலிய பல்வேறு களங்களில் ஏற்பட்ட தாக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது. அதில் முதன்மைத் தன்மை துலங்குமாறு, தனித்த அடையாளத்தோடு நிலைபெற்றுத் திகழும் படைப்பாகத், திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் திகழ்கிறது. பண்டைய திணைக்குடிச் சமுதாயம் என்பது, நாளடைவில் பல படிநிலைகளைக் கடந்து, சாதிய உருநிலை மாற்றம் பெற்றுத் தோன்றும் இன்றைய சூழலில், திருவள்ளுவர் வலியுறுத்திய விழுமிய ஒழுங்கமைப்பு என்பது, ஏட்டிலக்கியத்தை விட்டு வெளியில் வந்து யதார்த்த சமூகத்தோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டதா என்ற கேள்விக்கான விடையை

அறுதியிட்டுக் கூறவியலாது. எனினும், தமிழக எல்லைக்கப்பால், மொழி, இனம், பண்பாடு கடந்து, பரந்த உலகின் அறிவுமரபினர் மத்தியில் திருக்குறட் சிந்தனைகள் என்பன உயிரோட்டத்துடன் திகழ்கின்றன என்பதை அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

திருக்குறள் வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளை முன்னிட்டு, அதனை நீதிநூல், அறநூல் போன்ற அடையாளங்களோடு அணுகுகிறோம். அந்நூல், பொருள் மயக்கமோ நெகிழ்ச்சியோ ஏற்படுத்தாத, திட்பம் நுட்பம் செறிந்த சூத்திரம் போல், சொல்தேர்வு செய்யப்பட்டு, இயற்றப்பட்ட ,குறுந்தொடர் செய்யுள் வடிவமான குறள் வெண்பாக்கள் நிறைந்த நூலாகும். அவற்றின் வாயிலாக மிகவும் நுட்பமாகவும் நயமாகவும் அறக்கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் வெளிப்பாட்டுத் திறனில், ஏனைய நெடுந்தொடர், புனைவிலக்கியப் படைப்புகள், நீதி நூல்கள் ஆகியவற்றுக்கிடையே தனித்துவமானதாகத் திருக்குறள் நிலைபெறுவதற்கு ஏதுவாயிற்று.

அனுமானங்களும் கேள்விகளும்

திருக்குறள் முன்வைக்கும் சிந்தனைகள் அல்லது கருத்துகள் என்பன, எவ்வகையான இயல்பினைப் பிரதிபலிக்கின்றன? அவற்றைச் சமூக அறிவியலாரின் விழுமியங்கள் பற்றிய கருத்துருவங்களின் துணையோடு புரிந்து கொள்ள முயல்வது பொருந்துமா? பண்டைய திணைக்குடிப் பண்பாட்டின் சிலவகை மரபுகள் பற்றிய எதிர்மறையான பார்வையைத் திருக்குறள் முன்வைக்கிறதா? அது, தமிழரின் இயற்கைநெறி சார்ந்த வாழ்க்கை முறையைக் கண்டனம் செய்வதற்காக எழுந்த நூலா? அன்றைய சமூக ஒழுக்கலாறுகளுக்கு மாற்றாக வைக்கப்பட்டவை எனக் கருதப்படும் நடத்தை முறைகளுக்கான நெறிமுறைகள் எத்தகைய கருத்தியல் பின்புலத்தை அடியொற்றித் தோன்றியவை? அல்லது திருவள்ளுவர் தம் படைப்பில் முன்வைக்கும் இலட்சிய மாதிரிகள் என்பன ,வேறு கருத்தியல் ஆதாரங்களின் தாக்கத்தால் தோன்றிய விளைவுகளாகும் எனக் கருதுவது பொருந்துமா? இவ்வாறு, சில கேள்விகளை எழுப்பி, அவற்றுக்கு விடைகாணும் வகையில் இக்கட்டுரையின் நோக்கம் அமைகிறது.

1. விழுமியங்கள்: பொதுவாகத் திருக்குறளில் பேசப்படும் கருத்துக்களை நீதிநெறி, அறம், இலட்சியம், சிந்தனை என்பன போன்ற சொல்லாட்சிகள் தழுவிய கருத்துருவங்களின் ஊடாக விவாதிப்பதைக் காண்கிறோம். இங்கு, வள்ளுவர் வலியுறுத்தும் கருத்துக்களில் பெரும்பான்மை யானவற்றைச் சமூக அறிவியல் நூலோர் கையாளும் விழுமியங்கள் (Values) என்னும் கலைச்சொல்லாக்கம் அளிக்கும் கருத்துருவங்கள் ஊடாக அணுகிப் புரிந்து கொள்வதில் உள்ள பொருத்தப்பாட்டை ஆராய முற்படுகிறோம். விழுமியம் அல்லது மதிப்பீடு என்பது, ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகம், தனது கட்டுக்கோப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, தங்குதடையற்ற இயக்கத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, 'ஏற்கக் தக்கது— விலக்கத் தக்கது' என்று சமூக நடத்தை முறைகளை எதிரிணையாகப் பகுத்துக் கொண்டு, தனது உறுப்பினர்களுடைய ஓர்மை உணர்வோடு படைத்தளித்துக் கொள்ளும் ஒழுங்காற்று விதிகளைக் குறிப்பதாகும். அவ்வகையில், விழுமியங்கள் என்பன, சமூகக் கூட்டுப் படைப்புகளாகும். அத்தகைய சமூகக் கூட்டுப் படைப்புகளான விழுமியங்கள் என்பன பற்றிய கருத்துருவத்தை, ஒரு தனிமனிதப் படைப்பாளரான வள்ளுவரின் குறட்பாக்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படும் அவர்தம் சிந்தனைகளுக்குப் பொருத்துவது இயைபுடையதாக அமையுமா என்னும் வினா எழுவது இயல்பே. ஆனால், திருவள்ளுவர் தம் படைப்பின் ஊடாக முன்வைக்கும் சிந்தனைகள் என்பன, சமூக நிறுவனம் சார்ந்து, மக்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே படைத்துக் கொள்ளும் விதிவரம்புகளான விழுமியங்களின் இயல்புக் கூறுகளைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையை அடியொற்றியே, ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுகின்றன. அத்துடன், வள்ளுவர் பேசும் அறக்கருத்துக்களோ, சிந்தனைகளோ அவருடைய அறிவார்ந்த கண்ணோட்டத்தின் விளைவுகளாக அமைவன என்பதில் அய்யமில்லை. ஆயினும், வேறு சமூக, சமய நிறுவனங்கள், குழுக்கள் தத்தம் ஒழுங்கமைதியைப் பாதுகாத்துப் பேணும் வகையில் படைத்து வழங்கிய ஒழுக்கங்கள், விதிமுறைகள் போன்றவை வள்ளுவரிடம் நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ தாக்கம் செலுத்தியதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. எனவே, இக்கோணத்தில் அமைந்த அனுமானம் தவறாகாது. ஆகவே, சமூக விழுமியங்கள் பற்றிய கருத்துருவங்களைக் குறட்பாக்கள் வெளிப்படுத்தும் சிந்தனைகளில் பொருத்திப்

பார்ப்பது பொருந்தக் கூடியதாகும். இந்நோக்கத்தை அடியொற்றியே விழுமியங்கள் பற்றிய வரையறைகளும், கருத்துருவங்களும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

2.இயற்கைநெறி வாழ்க்கைமுறை பற்றிய எதிர்ப்பு: 'திருக்குறள், பண்டையதிணைக்குடிகளின்சமூக-பண்பாட்டு வாழ்க்கைமுறையில் ஒருங்கிணைந்துக் காணப்பட்ட மரபுகளை எதிர்மறையாக அணுகி, அவற்றைக் கண்டிக்கும் வகையில் படைக்கப்பட்ட நூலெனத்' திருக்குறளை அணுகுவர். (ஆ.வேலுப்பிள்ளை,2010: 55; குணா,1980: 36) சங்க காலத்தில் படைக்கப்பட்ட பாட்டு, தொகை இலக்கிய நூல்கள் போன்றவை பேசும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை என்பது, இனக்குழுத்தன்மை உடையது. அதனை இயற்கைநெறி தழுவியது என்றும் கூறுவர். போர், காதல், ஆறலைத்தல், இறைச்சி, மீன் உணவு உண்ணுதல், மதுவருந்துதல் என்பனவற்றை, அவ்வாழ்க்கை முறையில் ஒருங்கிணைந்தவையாக இலக்கியங்கள் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றன. அதே வேளையில், கொலை, காமம், களவு, புலால், கள் முதலியவற்றைத் திருக்குறள் விலக்க வலியுறுத்தியது. மீன், இறைச்சி, கள் என்பன பெரிதும் பேணப்பட்ட உணவு வழக்கமாக இருந்த பண்டைய தமிழகத்தில் கள்ளுண்ணாமை, புலால் மறுத்தல் ஆகியவற்றின் இன்றியமையாமையைத் திருக்குறள், வலியுறுத்திப் பேசிய நிலையில், வரைவின் மகளிர், பெண் வழிச் சேரல், பிறனில் விழையுமை என்று காமத்தைக் கண்டித்தது.

இவ்வாறு, பண்டைய திணைக்குடிச் சமுதாய ஒழுகலாறுகள் பலவற்றை எதிர்மறையாக நோக்கிய திருவள்ளுவர், அவ்வாறு நோக்கிய அணுகுமுறைக்கு வித்திட்ட வேறொரு சமூக, சமய ஒழுங்கமைப்பின் சிந்தனைகளால் நேரடியான தாக்கத்திற்குப் பெரிதும் ஆட்பட்டவராக இருந்திருக்க வேண்டும். அத்தகைய தாக்கம் காரணமாகவே, தமக்கு உடன்பாடற்ற நடத்தை முறைகளைக் கொண்டிருந்த திணைக்குடிச் சமூகத்திற்குத், தமக்குப் பெரிதும் உடன்பாடானதாக அமைந்த. ஓர் அந்நிய சமூகம் அல்லது சமய நிறுவனத்தில் பின்பற்றப்பட்ட, 'உகந்தவை' 'பின்பற்றத் தக்கவை' எனக்கருதப்பட்ட விழுமியங்களைக் கொண்ட வகைமாதிரியைப் பொருத்திப் பார்க்க முனைந்திருக்க வேண்டும் என்று அனுமானிக்கலாம். அவர்தம் திருக்குறட் சிந்தனைகளில்

கணிசமானவை, அந்நோக்கத்தையே முன்னிறுத்துகின்றன.

3.சமயம் என்னும் விழுமியக் களஞ்சியம்: இங்கு, சமூக விழுமியங்களும் அவற்றைப் பேணுவதும், மக்களின் நடத்தை முறைகளை அடியொற்றியவை ஆகும் என்பதில் அய்யமில்லை. அதே வேளையில், அவர்களுடைய சமயத்திற்கும் அதில் இருக்கும் பங்கினை மறுக்க இயலாது. இவ்விடத்தில், சமயத்தின் இடம் பற்றிய கிளிஃபோர்ட் கீர்ட்சின் (Clifford Geertz,1968) கருத்தினை நினைவுகூர்வது பொருத்தமானது. உலகக் கண்ணோட்டம், பண்பான்மை ஆகிய இரண்டையும் வேறுபடுத்தி, விளக்கும் நிலையில், பண்பான்மை(ethos) என்பது, ஒரு பண்பாட்டின் மதிப்பீட்டுக் கூறுகளாகும் என்கிறார். உலகக் கண்ணோட்டமானது, அறிதல் மற்றும் இருத்தல் பற்றிய அணுகுமுறையாகும் என்கிறார்.” குறிப்பிட்ட மக்களுடைய பண்பான்மை என்பது, அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் குரல், பண்புநிலை, தரநிலை; அவ்வாழ்க்கையின் அறநெறி, அழகியல் பாணி மற்றும் மனோநிலை ஆகும். அதே வேளையில் அவர்களுடைய உலகக் கண்ணோட்டம் என்பது, பொருட்களின் இருப்புநிலை பற்றிய சித்திரம்; இயற்கை, தன்னிலை, சமுதாயம் ஆகியவைப் பற்றிய அவர்களுடைய கருத்துருவமாகும்.” என்கிறார். கீர்ட்சின் மற்றொரு கருத்தும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. அதாவது, குறிப்பிட்ட மக்களுடைய விழுமியங்கள், வாழ்க்கை என்னும் இருப்புநிலையின் ஒரு பொதுவான ஒழுங்கமைதி ஆகிய இரண்டினுக்கும் இடைப்பட்ட பொருட்செறிவான தொடர்பின் வெளிப்பாடு என்பது சமயங்கள் அனைத்திலும் ஓர் அடிப்படைக் கூறாகத் திகழ்கிறது. இவ்விழுமியங்களோ ஒழுங்கமைதியோ எவ்வாறு பொருள் கொள்ளப்படுகின்றன என்பது முக்கியமல்ல.’ என்கிறார். மேலும் கூறுகையில், சமயம் என்பது, தனது ஒரு பகுதி அளவில், பொதுவான அர்த்தங்களின் தொகுப்பைப் (களஞ்சியம்) பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் ஒரு முயற்சியாகும். அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன்னுடைய அனுபவத்தை விளங்கிக் கொண்டு, தன்னுடைய நடத்தையை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்கிறான்.(Clifford Geertz,1968)

கீர்ட்சின் கூற்றில் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்து நமக்கு முதன்மையானதாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது, விழுமியங்கள்,

சமூக ஒழுங்கமைவு, சமயம் ஆகிய மூன்றினுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு குறித்து நோக்கும் போது, சமூக இயங்குகையில் செயல்படுத்தும் காரணியாக விழுமியமே பங்காற்றுகிறது என்று நாம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் நமது புரிதலில் உள்ள குறைபாட்டினைச் சமன்படுத்துவதாக சமயம் வெளிப்படுவதைக் காண்கிறோம். இங்கு, திருவள்ளுவர் பேசும் விழுமியச் சிந்தனைகளின் பின்புலத்தில், சமயங்களின் இடம் எத்தகையது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு மேற்கண்ட கருத்து நம்மை நெறிப்படுத்தும் எனக் கருதலாம்.

திருவள்ளுவர் எடுத்துரைக்கும் அறம் பற்றிய கருத்துக்களாயினும் விழுமியங்களாயினும், அவை யாவும் சமயச் சார்பற்றவை என்று கூறுவது, பொதுவான வாதமாக உள்ளது. அதிலுள்ள நியாயத்தை வெளிப்படுத்துவது தேவையானது. பண்டைய தமிழ்த் திணைக்குடிச் சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்கள் உள்ளிட்ட பண்பாட்டு நடத்தை முறைகளை, எதிர்மறையானவையாக நோக்கிக் கண்டிப்பதும், அவற்றுக்கு மாற்றாக, வேறு சமூக விழுமிய ஒழுங்கமைப்பைப் புகுத்த விழைவதும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக- சமய ஒழுங்கமைப்பில் அகமாந்தராக வாழ்ந்துப் பெற்ற அனுபவங்களைக் கொண்ட ஒருவருக்கு மட்டுமே சாத்தியமானது. அந்த இடத்தில் திருவள்ளுவரை வைத்து நோக்கும் போது, ஒரு சமூக சமய அமைப்பில் ஒருங்கிணைந்தவராக வாழ்ந்து, அதனில் பின்பற்றப்பட்ட நடத்தை முறைகள், ஒழுக்கலாறுகள் அல்லது விழுமியங்கள் ஆகியவற்றில் பங்கேற்றுப் பழகி, அவற்றைத் தமது சமயம் என்னும் பொருட்களஞ் சியத்தோடு பொருத்திப் பார்த்து நிறைவுணர்வு அடைந்த நிலையிலேயே அவ்விழுமிய ஒழுங்கமைப்பைப் பண்டைய திணைக்குடிச் சமுதாயத்திற்கோ, உலகப் பொது சமுதாயத்திற்கோ பரிந்துரைக்க முற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

விழுமிய ஒழுங்கமைப்பு

ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயம், தன்னுடைய ஆற்றொழுக்கான இயங்குகையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள, தன்னுடைய மக்களின் ஒருமித்த கருத்தினக்கத்தோடு தனக்குத் தானே படைத்தளித்துக் கொண்ட விதிமுறைகள் தழுவிய நடத்தை முறைகளின் தொகுப்பையே விழுமிய ஒழுங்கமைப்பு என்பது குறிப்பிடுகிறது.

அதில், ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய. நிலையில் விழுமியம் (values), பண்பான்மை (ethos) அல்லது உலகக் கண்ணோட்டம் (worldview) அறநெறி (ethics) ஆகிய கூறுகள் அடங்குகின்றன.

விழுமியங்கள் (values) என்னும் சொல் பலவகைப் பொருண்மைகளைக் குறித்து நிற்பது. ஆர்வம், மகிழ்ச்சி, மனதுக்குப் பிடித்தது, விருப்பத் தெரிவு, கடமை, அறநெறிக் கடப்பாடு, ஆசை, தேவை, வெறுப்புணர்வு, ஈர்ப்பு, என்பன போன்ற அர்த்தங்கள் பலவற்றை விழுமியம் என்பது குறிப்பிடுகிறது. அத்துடன், விழுமியங்கள் என்பன, பரந்துபட்டதும், வேறுபட்டதுமான உலகளாவிய தெரிவு செய்யப்பட்ட நடத்தை முறைகளில் காணப்படுகின்றன என்று ஸ்டீபன் பெப்பரை மேற்கோள் காட்டிக் கூறுவர். (Robin M. Williams, Jr 1968: 15 :283) விழுமியம் என்பதன் பொருளின் எல்லையை வரையறுக்க முடியாது என்று கூறுவோர், மிகவும் பரந்த அளவில் விழுமியம் புரிந்து கொள்ளப்படலாம் அல்லது குறுகலான பொருளிலும் புரிந்து கொள்ளப்படலாம் எனக் கூறுவர். ஆயினும், விழுமியங்களின் எல்லைகள் என்பன, ஒருபோதும் தன்னிச்சையாக வரம்புக் கட்டி நிறுத்த முடியாதவை என்றும், அவற்றின் இருப்பைக் குறிப்பிட்ட எடுத்துக்காட்டினை அடியொற்றியே நிர்ணயிக்கவிலும் என்றும் கூறுவர்.

விழுமியங்கள் பற்றிய ஒரு செறிவான வரையறையைக் க்ளைட் க்ளக்கோன் (Clyde Cluckhon) முன்வைக்கிறார். சமூக அறிவியல் புலங்களைச் சார்ந்த நூல்களில் பரவலாக வரவேற்கப்படும் விளக்கங்களில் ஒன்றாக அவ்வரையறை இருந்துள்ளது. “விரும்பத்தக்கதும், தாக்கத்திற்கு ஆட்படுத்துவதுமாகிய தெரிவு செய்யப்பட்ட நடத்தை முறை பற்றிய கருத்துருவங்களையே விழுமியங்கள் என்பன குறிப்பிடுகின்றன”.- இந்தச் சுருக்கமான வரையறையில் ,விரும்பப்படும் ஒன்றுக்கும், விரும்பத்தக்க ஒன்றுக்கும் இடையே ஒரு வேறுபாடு உருவாக்கப்படுகிறது. அதாவது, ‘விரும்பத்தக்கது’ என்பது, நாம் ‘எதனை விரும்ப வேண்டும்’ என்பதனோடு சமநிலைப்படுத்தப்படுகிறது. இங்கு, விழுமியங்கள் என்பன, (1) தனிமனிதனுக்குரிய ஒட்டுமொத்தமாக வரிசைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நிலையான லட்சியங்கள், (2) தனிமனிதனுக்கும் அவ்வாறே, ஓர் ஒழுங்கமைதியைப் பாதுகாக்கும்

சமூகப் பண்பாட்டு ஒழுங்கமைப்புக்கும் உரிய இன்றியமையாத தேவைகள், (3) பிறருடைய நலன்களையும், சமூக வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் ஒட்டுமொத்த குழுவின் நலன்களையும் பேணிப் பாதுகாப்பதன் தேவை ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தி, மனநிறைவூட்டும் வகையில் ஒழுங்காற்றுப்படுத்தும் பணியை ஆற்றுகின்றன என்று விழுமியங்கள் ஆற்றும் செயல்பாடுகளைப் பற்றி விளக்குவர். (Robin M. Williams, JR 1980: 15: 253)

அறநெறி உணர்வோடு சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விதிமுறைகளின் தொகுப்பாகச் சமூக விழுமியங்கள் அமைகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் இயங்குமுறை, அதன் நிறுவனங்கள், மரபுகள், மக்களின் பண்பாட்டு அடிப்படையிலான நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றால் இவ்விதிமுறைகள் யாவும் படைக்கப்படுகின்றன. ஒருவகையில் இவை சட்ட விதிகளாகும். இந்தச் சட்ட விதிகள் என்பன, சமுதாயத்தில் மக்கள் எவ்வாறு தங்கள் நடத்தை முறைகளை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றிய வழிகாட்டியாகத் திகழ்வனவாகும்.

விழுமியங்களின் சில பொதுப்பண்புகள்

அனைத்து வகையான விழுமியங்களும் தம்மிடையே பொதுவான சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டுள்ளன. (1) அனைத்து விழுமியங்களும் தம்மில் சில அறிதல்சார் அறிவுக் கூறுகளைப் பெற்றவை யாகும். அதாவது, அவை தெரிந்தெடுக்கும் பண்பினையோ, நெறிப்படுத்தும் இயல்பையோ உடையவை. ஆகவே, தாக்கத்திற்கு ஆட்படுத்தும் கூறுகளைப் பெற்றவை. (2) விழுமியங்கள் என்பன, நடத்தை முறைகள் பற்றிய தேர்வுக்கான விதிமுறைகளாகச் செயல்படுகின்றன. (3) மிகவும் வெளிப்படத்தன்மை உடையனவாகவும், முற்றிலும் கருத்துருவப்படுத்தப் பட்டவையாகவும் அமையும் நிலையில், விழுமியங்கள் என்பன, தீர்வு காணல், தெரிவு செய்தல், விருப்பம் ஆகியவற்றுக்கான விதிமுறைகளாக அமைகின்றன. (4) மறைபொருளாகவும், பிரதிபலிப்பின்றியும் அமையும் நிலையில், விழுமியங்கள் என்பன, நடத்தைமுறை பற்றிய தீர்மானங்களுக்கு உரிய சட்ட அமைப்புத் தளங்களாக ஒருபோதும் செயல்பட

முடியாத நிலை ஏற்படும். (R.M.Williams,Jr.1972 : 283). சமூக விழுமியங்கள் என்பன, மக்களின் யதார்த்தமான வாழ்க்கை முறையில் வெளிப்படுவன. அவற்றை அடையாளம் காண்பதும், அவ்வாறு அடையாளம் கண்டவற்றை உரிய களப்பணி வாயிலாகச் சேகரித்து, ஆய்வு செய்வதும் தான் விழுமியங்கள் குறித்த முறையான புரிதலுக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆயினும், மிகவும் கடந்த காலச் சமுதாயத்தின் விழுமியங்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கு, அச்சமுதாயத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இலக்கிய நூல்கள் பேசும் சமூக வாழ்க்கை முறையில் வெளிப்படும் நடத்தைமுறைகளையே சார்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் இலக்கியங்கள் என்பன, எழுதுவோரின் உள்நோக்கம், இலக்குகளைக் கடந்து,, பலவகையான செயல்பாடுகளை ஆற்றுகின்றன.. குறுந்தொடர் வடிவம், அடிவரையறை உள்ளவை, இல்லாதவை, தனிநிலைச் செய்யுள், நெடுந்தொடர் பாடல்கள் என்று அடிபற்றிய எல்லையைக் கடந்து,, படைத்தோர், காலம் , சமூகச் சூழல், முதலியவற்றின் அடியொற்றி, அந்தந்த இலக்கியப் படைப்புகளின் பொருள் விநியோகம் பெறுகின்றன. சமகாலத்திய இலக்கியங்களை வாசிப்போருக்கு அவற்றின் பொருளை அணுகுவதற்குக் கிட்டும் ஒருவகை இலகுத் தன்மை, பண்டைய இலக்கியங்களை வாசிப்போருக்கு அமைவதில்லை..பணுவல்கள் குறித்து உரைவிளக்கம் அளிக்கும் உரையாசிரியர்கள் காட்டும் வழித்தடத்தை அடியொற்றியே அவை சித்திரிக்கும் இலக்கிய உலகை நாம் அடையாளம் காண்கிறோம். இவ்வகையான இலக்கியப்பயிற்சி முறைநமக்கு இன்றியமையாததாக இருந்துள்ளது. ஆயினும், பண்டைய இலக்கிய நூல்கள் பேசும் உலகம் பற்றிய புதிர்மைகள் விளக்கம் பெறாத நிலையில், வரலாறு உள்ளிட்ட சமூக அறிவியல்கள் முன்வைக்கும் சிந்தனைகள் ஊடாகப் புலப்படாத பக்கத்தை அடைந்து, அதனை அடையாளம் காண முற்படுகிறோம்.

மிகவும் கடந்த காலத்திய நூல்கள், அவை படைக்கப்பட்ட காலம், சூழலோடு மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய ஆவணங்களாகத் திகழ்வதோடு, அவற்றின் ஆவண முக்கியத்துவத்தை நிகழ்காலத்தில் வலியுறுத்துகின்றன. கற்பனை, ரசனை, மகிழ்ச்சியூட்டல், முதலிய சிலவகை இலக்கியச் செயல்பாடுகளைக்

கடந்து, மறைமுகமான மற்றும் நேரிடையான அறிவுறுத்தல்களையும் அவை ஆற்றுகின்றன. கட்டற்ற மனித விருப்பங்கள், வீர, தீரச் சாகசங்கள், காதல் மற்றும் பாலியல் உணர்வு வேட்கைகள், மது, இறைச்சி உணவு, புகழ் பாடுதல், கொள்ளை அடித்தல், ஆநிறை கவர்தல், வழிப்பறி, என்பன உள்ளிட்ட ' எதிர்மறையான' சமூக, பண்பாட்டுக் கூறுகளை அக்காலத்திய சமுதாயத்தின் ஒருங்கிணைந்த நடத்தைமுறைகளோடு இணைத்துப் பேசும் தொகை நூல்களும், பாட்டிலக்கியங்களும், அவற்றை விதந்தோதும் ஒருவகை அகநிலைக் கண்ணோட்டத்தையே முன்னிறுத்துகின்றன.

திணைக்குடிச் சமூகங்களின் நடத்தை முறைகளை மதிப்பீடு செய்யும் நோக்கில், அவற்றில் கணிசமானவற்றை விமரிசனப் பார்வைக்கு உட்படுத்தி, அவற்றை மறுத்துப் புறம்தள்ள வேண்டும் என்னும் அணுகுமுறையில் பல நூல்கள் ஒருமித்து நின்றன. அந்நூல்கள் அல்லது நீதி நூல்கள் என்று வகைப்படுத்தப்படும் அவ்வகை நூல்களில் தலையாயது திருக்குறளாகும். திணைக்குடிகள் நிறைந்த சமுதாயப் பின்னணியில் இருந்தவாறே, அதன் ஒரு முதன்மையான அடையாளத்தை விலக்கத் தக்கது என்று உட்குழுவிலிருந்தே ஓர் அகமாந்தரின் எதிர்ப்புக் குரலை வலிமையோடு எதிரொலிக்கச் செய்தது அந்நூல். அந்தக் குரலில் ஒருவகைப் பண்பாட்டு எதிர்ப்பு உறுதியாக வெளிப்பட்டது என்று கூறுவதினும், பாடுவோரின் குரலிசையில் விரவியிருக்கும் உணர்வுத் தொகுதியின் இழைவுக் கூறுகளைப் போல், பலவகை மாற்று விழுமியங்களின் ஊடுருவிய தொனிப்பண்பை அதனில் கேட்க முடிகிறது எனலாம்.

பண்டைய திணைக்குடிச் சமுதாயத்தின் பண்பான்மையாக (ethos) பழைய பாடல்கள் ஊடாக வெளிப்பட்ட வீரம், காதல் உள்ளிட்ட பொருண்மைகள் தழுவிய, புலவர்களால் போற்றப்பட்ட பண்பாட்டுப் படிமத்திற்கு மாற்றானதாகவும், எதிரிணையானதாகவும் திருவள்ளுவரால் வேறொன்று முன்னிறுத்தப்பட்டது, அதனைப் பலவகை விழுமியங்கள் விரவிய அறப்பண்பாடு எனலாம். அதனைச் சற்றே காட்சிப் புலச்சித்திரிப்போடு பின்வருமாறு விளக்கலாம்: சிலப்பதிகாரத்தின் வேட்டுவ வரியில் (05-19) சாலினி என்னும் தேவராட்டியின் உடலை ஊடகமாகக் கொண்டு, எயினர்தம் வழிபடுந் தெய்வமாகிய கொற்றவை தெய்வமுற்றுத்

தோன்றி, எயினர்களிடையே ஆடிய காட்சியும் எடுத்துரைத்த கூற்றும் எயினர்களுடைய இயல்பான பண்பாட்டுச் சீர்மையைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் தன்மையின. எயினர்கள் தாம் ஆறலைத்துக் கொணர்ந்த பொருட்கள் அனைத்தையும் தமக்குள் பகிர்ந்துக் கொள்ளும் ஊர்மன்றத்தில், சாலினி தெய்வுற்றுக் கூறும் போது, “ பேருர்களிடத்தே, அவர்தம் செல்வமாகிய ஆனிரைகள் பல்கித் திரண்டுக் காணப்படுகின்றன.. வலிய விற்படையை உடைய மன்றங்கள் எல்லாம் பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்றன. எயினர்கள் தாம் பிறந்தமறக்குடிக்குரிய ஆறெறிகுறையும், ஆகோளுமகிய வழிகளிலே தமக்கியைந்த வளங்குன்றி, அறக்குடிப் பிறந்த மக்கள் போன்று, செருக்கழித்து மறப்பண்பு இன்றி ஒடுங்கிப் போய்விட்டனர். இவ்வாறு, கேடுற்றமைக்குக்காரணமுண்டு. கலைமான் மிசை அமரும் கொற்றவை கொடுத்த வெற்றிக்கு விலையாகிய உயிர்ப்பலியை நீவிர் அவளுக்குக் கொடுக்கவில்லை என்றால், விற்போர் செய்யும் போது, உங்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுக்க மாட்டாள். நீங்கள் நாள்முழுதும் கள்ளுண்டுக் களித்திருக்கும் வளமான வாழ்க்கையை விரும்புவீர்களேயானால், களவு செய்து அதன் பயனை அனுபவிக்கும் பாலைநில மக்களே, நீவிர் அத்தெய்வத்திற்குச் செலுத்த வேண்டிய பலியைச் செலுத்துங்கள்”. (சிலப்பதிகாரம், வேட்டுவ வரி, 12-19).

மறப்பண்பும் அறப்பண்பும்

தெய்வமுற்ற சாலினி என்ற தேவராட்டியின் கூற்றில் இடம்பெறும் செய்திகள், பாலைநில மக்களின் சமூக வாழ்க்கை முறையையும், அதன் பண்பாட்டையும் நாம் ஒருவாறு விளங்கிக் கொள்ள துணை புரிகின்றன. பாலை நில எயினர்களின் சமூக வாழ்க்கைமுறை என்பது, தன்னியல்பான இயங்குமுறை தழுவிய ஒழுங்கமைதியைப் பாதுகாக்கும் வகையிலான விழுமியங்களப் படைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்த ஏனைய திணைக்குடிச் சமூகங்களிடையே தனித்த அடையாளம் உடையது. அதில்தான் அத்திணைக்குடிகளின் பண்பாடும் அதனில் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் இயற்பண்பாகிய பண்பான்மையும் பொதிந்திருக்கின்றன. சாலினியின் கூற்றில் இடம்பெறும் மறக்குடி, அறக்குடி என்னும் சொற்கள், முறையே இருவேறு கருத்துருவங்கள் தாங்கியவை. முன்னையது, திணைசார் மரபுகளையும், விழுமியங்களையும் உள்ளடக்கியது. பிந்தையதோ,

முந்தையதற்கு நேரெதிரான அயலகப் பண்பாட்டு மரபுகளையும் விழுமியங்களையும் முன்னிறுத்துவது. தமிழ்த் திணைசார் பண்பாட்டு எல்கைகளுக்குள் புகுந்த வைதிகம், பௌத்தம், சமணம் ஆகியவற்றைத் தழுவிய அயலகப் பண்பாடுகளின் பரவல், ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்பனவற்றின் ஊடாகவே, திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் அறநெறிகள் அல்லது விழுமியங்களைப் புரிந்து கொள்ளவியலும் (காண்க: மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, 2020; ஆ. வேலுப்பிள்ளை, 2010 ; குணா, 1980)

குறள்நெறிகள் எனும் விழுமியங்கள்

ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டினைத் தழுவிய மக்களுடைய சமூக நடத்தை முறைகள் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் நிலப்பகுதிக்குள் பிரவேசிக்கும் புதியவர் அல்லது அயலவர் ஒருவருக்கு ஏற்படுத்தும் பண்பாட்டு அதிர்ச்சியையே, தமிழ்த் திணைசார் சமூகங்களின் பலவகைப்பட்ட பண்பாட்டு நடத்தைமுறைகள் என்பன திருவள்ளுவரிடம் ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்று கருதத் தோன்றுகிறது. திணைக்குடிப் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்திருப்பினும், அயலகப் பண்பாட்டுத் தாக்கம் பெற்ற ஓர் அறக்குடி மாந்தரின் கண்ணோட்டத்துடனேயே தமிழ்த் திணைசார் சமூக மாந்தர்களின் வேறுபட்ட நடத்தை முறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அவர் உற்று நோக்கியிருக்க வேண்டும். அந்த உற்றுநோக்கல் அனுபவமே, உறுதியான விமரிசன நோக்கோடு, மாற்று விழுமியங்களைத் தம்முடைய படைப்பின் வாயிலாக வலியுறுத்த அவரை உந்தியிருக்க வேண்டும்.

வழிவழியாகப் பண்டைய தமிழர்களுக்குப் புகட்டப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் ஊடாக மனதில் படிந்துப் போன ‘ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவை’ என்னும் கருத்தில் இணக்கம் கண்டவர்களாக கடைப்பிடித்து ஒழுகிய நடத்தைகள், விழுமியங்களுக்கு எதிர்மறையானவற்றையே திருவள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார். வேட்டையாடும் சமூகத்தில், குறிபர்த்து எய்யும் ஒரே அம்பில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விலங்குகளை வீழ்த்தும் திறனைக் கொண்டாடும் கூட்டத்தில், உயிர்க் கொலை என்பது, உணவின் பொருட்டு ஏற்றுக் கொண்ட வழக்கமும் நியதியுமாகும். வேட்டைத்

தொழிலையோ இறைச்சி உணவைப் புசிக்கும் வழக்கத்தையோ நடைமுறையில் ஒருபோதும் கொண்டிராத ஒரு சமூகக் குழுவைச் சேர்ந்தவருக்கு, அவருடைய குழுவினரின் நம்பிக்கையின்படி, அவை இரண்டும் விலக்கப்பட்டவையாகும். உயிரினங்களிடம் அன்புப் பாராட்டுவதும், விலங்குகளைக் கொன்று அவற்றின் தசையை உணவாக்கிக் கொள்ளும் வழக்கத்தை விலக்குவதும் ஆகிய இந்நடத்தை முறைகளின் ஊடாக அக்குழு தனது 'கொல்லாமை' பற்றிய விழுமியத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. இத்தகைய ஒரு குழுவின் விழுமியங்களின் வாயிலாக, உயிரைக் கொன்று, தசையைப் புசிக்கும் வேறொரு குழுவின் நடத்தைமுறைகளை நோக்கும் ஒருவருக்கு, அவை விலக்கத்தக்கவையாகவும், கண்டிக்கத் தக்கவையாகவும் தோன்றுகின்றன. இருவேறு பண்பாட்டுச் சூழல்களில் இருந்து நோக்கும் போது, உணவு வழக்கத்தை அடியொற்றி, இறைச்சியானது முறையே விலக்கத் தக்கது எனவும், விரும்பத் தக்கது எனவும் அமையும் விதிகளை அடியொற்றிய எதிரிணைத் தன்மை உடைய விழுமியங்கள் என்பன, இருவேறு சமூகத்தினராலும் பேணப்பட்டன. இரண்டினுக்கும் இருவேறு பண்பாட்டு அடித்தளங்கள் உள்ளன.

அறக்குடிகளின் (சமணர்) ஐவகை மாவிரதங்களான அகிம்சை வாய்மை, கள்ளாமை, துறவு, அவாவறுத்தல் என்பனவற்றுள், அகிம்சை ("அகிம்சா பரமோ தர்ம") என்பது சமணரின் அடிப்படையான தர்மம் ஆகும். இன்னா செய்யாமை, அருளுடைமை, கொல்லாமை புலால் மறுத்தல் ஆகிய இந்நான்கும் ஒன்று சேர்ந்ததே அகிம்சையாகும். ஓரறிவுயிர் முதலாக ஐயறிவுயிர் ஈறாக, அவை சிறியனவாயினும் பெரியனவாயினும், அவற்றைக் கொல்ல மாட்டேன்; கொல்லச் சொல்லவும் மாட்டேன்; கொல்ல நினைக்கவுமாட்டேன்; மற்றவர் கொல்வதற்கும் மனம் மொழி மெய்களால் உடன்படவும் மாட்டேன் " என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டே சமணத் துறவிகள் அகிம்சா விரதத்தை மேற்கொள்வர். (மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, 2020:17- 18) உயிர்க் கொலையோ விலங்குகளைக் கொன்று அவற்றின் தசையை உணவாக்கிக் கொள்வதோ முற்றிலும் விலக்கப்பட்ட சமணத் துறவு மரபின் கருத்தியல் பின்புலத்தாக்கம் என்பது, திருவள்ளுவர் முன்வைக்கும் விழுமியங்களில் உட்பிணைந்திருக்கிறது என்பது

வெளிப்படையானது. எடுத்துக்காட்டாக, பின்வரும் குறள் அமைகிறது:

*கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும். (புலால் மறுத்தல்: 260)*

விலங்குகளைக் கொல்லாமையும் இறைச்சி உணவு விலக்கலும் உணவுமுறை வழக்கம் தழுவிய விழுமியமாகும். இத்தகைய ஏனைய விழுமியங்களைப் பேணுவதில் ஓர்மையைப் பின்பற்றும் சமூக மாந்தர்களின் கூட்டிணக்கமே அவர்களுடைய சமூக ஒழுங்கமைதியை உறுதிப்படுத்தும். எனவே, ஊன் விலக்களோடு தொடர்புடைய ஏனைய விழுமியங்களைப் புலால் மறுத்தல் அதிகாரத்தில்(26: 251-260). வெளிப்படுத்துகிறார். (1) தன்னுடைய ஊனைப் பெருக்க, பிற ஊன் உண்பவனிடம் எங்ஙனம் அருள் தோன்றும்? (2) பொருளை ஆளுதல், அதனை நோக்கமாட்டாதார்க்கு இல்லை; அவ்வாறே, அருளினை ஆளுதல், ஊன் தின்பவருக்கு இல்லை (3) தன்னுடைய உடலை வளர்க்க, பிறிதொன்றின் உடலை உண்ணுபவன், அருளைப் பெறமாட்டன் (4) படையைக் கையில் கொண்டவர் நெஞ்சம் போல், நன்மையை நினையாது ஒன்றின் உடலைச் சுவைப்பட உண்டார் மனம் (5) தின்னுவதற்காக உலகத்தார் கொல்லார் எனில், விலைக்காக ஊன்விற்பவரும் இருக்கமாட்டார்கள் (6) ஊன் உண்ணாமையே, உயிர் நிலைத்திருக்க ஏதுவாகும், புலால் உண்பவரைப் பாவம் விடாது. (7) பிறிதொன்றின் புண் என்பதை உணர்வார்களெனில், ஊன் உண்ணமாட்டார்கள் (8) குற்றத்தில் இருந்து நீங்கிய தெளிவுடையோர், உயிர்நீங்கிய உடலை உண்ணமாட்டார்கள் (9) நெய் முதலான அவியைச் சொரிந்து, வேள்வி மூலம் ஆயிரம் வேண்டுவதிலும், உயிரைக் கொன்று, உண்ணாமலிருப்பதே நல்லது (10) கொல்லாமையைப் பேணி, புலால் மறுப்பவனை, எல்லா உயிர்களும் கைகூப்பி வணங்கும்.

திருவள்ளுவர் விரும்பும் மனித சமூகத்தில் ஓர்உறுப்பினராக விளங்குபவனுடைய ஆளுமையைத் தீர்மானிக்கும் பண்புக்கூறுகளில் ஒன்றாக அருளை வரையறுக்கிறார். அவ்வியற்கூறு, ஒருவன் உயிர்க்கொலை மறுத்து, ஊன் விலக்கலைப் பேணும் நிலையில் அவனிடமிருந்து வெளிப்படுகிறது. மனிதன் புசிக்கும் உணவுப்

பொருட்களை அடியொற்றி, அவனுடைய மனவியல்பை மதிப்பிடும் அணுகுமுறை திருவள்ளுவரிடம் வெளிப்படுகிறது. சமூக ஏற்றத்தாழ்வைப் பேணும் இந்தியச் சமூகத்தில், அவரவர் கடைப்பிடிக்கும் உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் என்பன, அவரவர் வகிக்கும் சமூகத் தகுநிலையோடு சமநிலைப்படுத்தும் சமநிலையற்ற தர்க்கப் பார்வை நிலவுகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். உண்மையில், மக்களின் உணவுப்பழக்க வழக்கம் என்பது, அம்மக்கள் வாழும் சுற்றுச்சூழலியலால்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு பண்பாடும் சுற்றுச்சூழலின் உண்ணத்தக்க பகுதியை மூன்று முதன்மைநிலைப் பிரிவுகளாக வகைப்படுத்துகிறது என்று எல்.ஆர். லீச் (L.R. Leach, 1966:31) குறிப்பிடுகிறார்:

(1) உணவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, அன்றாட திட்ட உணவாகப் பகுதி அளவில், உட்கொள்ளப்படும் உணவுப் பொருட்கள்

(2) உட்கொள்ளலாம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உணவுப் பொருட்களையினும், அவை விலக்கப்பட்டவையாகும். அல்லது அரிய, சிறப்புத் (சடங்கியல்) தருணங்களில் மட்டுமே உண்ணுவதற்கு அனுமதிக்கப்படும். இத்தகைய உணவுப் பொருட்கள் என்பன பிரக்ஞைப்பூர்வமாக விலக்கப்பட்டவையாகும்.

(3) பண்பாடு, மொழி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், உணவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத உணவுப் பொருட்களும் உள்ளன. அவை நனவிலி நிலையில் விலக்கப்பட்டவையாகும்.

இந்த வகைமைகளும் அவற்றை உண்ணுவது பற்றி அவற்றோடு தொடர்புடைய திட்டநிரல்தரும் (plans), ஆளிடைத் தொடர்புகள் நோக்கிய பண்பாட்டு ரீதியிலான மனப்பாங்குகளோடு முறைமைப்படுத்தப்பட்ட வகையில் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது என்று லீச் கருதுகிறார் மேலும், “உட்கொள்ளக் கூடிய உணவுக்கும் பாலியல் உறவுக்கும் இடையே சடங்கியல் மற்றும் மொழிசார் தொடர்புகளை உருவாக்கிக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு என்பது உலகளாவிய நிலையில் காணப்படுகிறது” என்கிறார். அத்துடன், கருதுகோள் ஒன்றையும் எழுப்புகிறார். “உணவாக உட்கொள்ளத் தக்க தகுதியை அடியொற்றி, விலங்குகள் வகைமைப்படுத்தப்படும் வகைப்பாட்டு முறைக்கும், பாலியல் உறவுகளை அடியொற்றிச்

செய்யப்படும் மனிதவகைப்பாட்டு முறைக்கும், இடையே ஒருவகைத் தொடர்பு அமைந்திருக்கும்” என்கிறார். இந்தக் கருதுகோளை ஒட்டி அவர் வளர்த்துச் செல்லும் விவாதம் நமக்கு இங்கு தேவை இல்லை. எனினும், ‘ஒவ்வொரு பண்பாடும் சுற்றுச்சூழலின் புறவயமான உண்ணத்தக்க பகுதிகளாக வகைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் மூன்று வகைமைகள் முக்கியமானவையாகத் தோன்றுகின்றன.

நமது பண்டைய தமிழருடைய வாழ்நிலப் பகுதியாகிய சூழலியல் மண்டலத்தை, நிலம், பொழுது என்ற முதற்பொருள், உரிப்பொருள் கருப்பொருள் ஆகிவற்றில் ஒவ்வொன்றின் இயல்பை அடியொறிக், குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்று ஐவகைத் திணைகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் முதன்மையானவையாக விளங்கிய, வழிபடுந்தெய்வம், உணவுப் பொருட்கள், விலங்கினங்கள், மரவகைகள், பறவை வகைகள், தோலிசைக் கருவியாகிய பறை, மக்கள் செய்யும் தொழில், பறவை இனங்கள், நரம்பிசைக் கருவியாகிய யாழ் மற்றும் இவை போன்ற ஏனைய இயற்கையானவையும், மனித அறிவுத்திறனால் உருவாக்கப்பட்டவையுமாக அமைந்த பொருட்கள் அனைத்தும் ஒருங்குதிர்ண்ட பருவுலகமாக ஒவ்வொரு நிலமும் அமைந்திருந்தது. (தொல்.பொருள். அகத்.3-5 & 20). அதன் உயிரியல் பன்மைத்துவச் சூழலுக்குத் தங்களை இயைபுப் படுத்திக் கொண்டதன் விளைவாக அமைந்த மக்களுடைய வாழ்க்கை முறை தழுவிய நடத்தைமுறைகளின் தொகுப்பையே குறிஞ்சி, முல்லை முதலிய ஐவகை நிலங்களும் தம்மில் முன்னிறுத்துகின்றன. தாம் வாழும் இயற்கைச் சூழலியலுக்கு ஏற்றவாறு தங்களை இயைபுப் படுத்திக் கொண்டு, மக்கள் படைத்தளித்த நடத்தை முறைகள் காரணமாகவே அவ்வொவ்வொரு நிலமும் தனித்தனிப் பண்பாட்டுச் சூழலியல் மண்டலமாகக் (cultural ecological zone) கருதப்படுகின்றன. சுற்றுச் சூழல்களால் தீர்மானிக்கப்பட்ட வேட்டை, மீன்பிடித்தல் முதலிய தொழில்கள் தழுவிய வாழ்க்கை முறையில் உயிர்க்கொலையும், ஊன் உணவும் தவிர்க்க இயலாதவை. இத்தகைய சமூகப் பின்புலத்திலேயே அவர்கள் படைத்துக் கொண்ட விழுமிய ஒழுங்கமைப்பு அவர்களை ஒழுங்காற்றப்படுத்துகிறது. இயற்கை நெறிப்பட்ட அவ்விழுமிய ஒழுங்கமைப்புக்கு நேரெதிரான விழுமிய ஒழுங்கமைப்பையே

திருவள்ளுவர் நிறுத்துகிறார். கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், கள்ளுண்ணாமை முதலிய அதிகாரங்கள் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

நெய்தல் நிலத்து மக்களான பரதவர்கள், தாங்கள் கடலில் பெருவலையால் பிடித்துக் கொணர்ந்த மீன்களை, உழவர்கள் களத்து மேட்டில் நெல்தானியங்களைக் குவித்து வைத்திருந்து வழங்குவது போல், இரந்தோரின் வறுங்கலம் நிறையமாறு கொடுக்கும் விழுமியம் பேணுவோர் ஆவர். (அகம்.30: 1-11).எந்த ஒரு கடல்வாழ் உயிரினமான சுறாவை உணவுக்காக வேட்டையாடுகிறார்களோ, அதனுடைய இனம் பல்கிப் பெருக்கமடைய வேண்டும் என்று நோக்கத்தில் சுறாக்கோட்டினைக் கடற்கரையில் நட்டுவைத்து, அதனில் அணங்கை ஏற்றுவித்து, வளமைச் சடங்கு இயற்றும் நம்பிக்கையைப் பரதவர்களிடம் காணலாம் (பட்டினப்பாலை, 78-87). உயிரைக் கொன்று உடலைப் புசிக்கும் மீனின் இனப்பெருக்கத்திற்காக இயற்றப்படும் மந்திரச் சடங்கின் வாயிலாக அப் பரதவர்கள் மீன்களின்பால் பேணும் ஒருவகைப் பரிவுணர்வை வெளிப்படுத்தினர். மக்கள் தாங்கள் எந்தச் சுற்றுச்சூழலியலைத் தகவமைத்துக் கொள்கிறார்களோ அதனில் ஒருங்கிணைந்திருக்கும் தாவர, விலங்கின வகைகளை அன்றாட, மற்றும் சிறப்புத் தருண (சடங்கியல்) உணவின் திட்டநிரலில் இணைத்துக் கொள்ளவோ விலக்கி வைக்கவோ செய்கின்றனர். உணவின் பொருட்டுக் கொல்லவோ விலக்கி வைக்கவோ செய்யும் இவ்விருமுக உணர்வில் பொதிந்திருக்கும் புனிதம் பற்றிய கருத்துருவத்தோடு இணைத்தே எந்த ஒரு மரபுசார்ந்த சமூகத்தின் நடத்தை முறைகளில் விரவியிருக்கும் விழுமியங்களை அணுக வேண்டும். இங்கு, விழுமியங்கள் குறித்து மானிடவிலரான க்ளிஃபோர்ட் கீர்ட்ஸ் கூறும் கருத்தினை நினைவுகூர வேண்டும்.

“சமூக விழுமியங்களைத் தாங்கிப் பிடிப்பதில் செயல்படும் ஒரு சமயத்தின் ஆற்றலானது, ஓர் உலகத்தைக் கட்டமைக்கும் அதனுடைய குறியீடுகளின் திறனில் அமைந்துள்ளது. அவ்வுலகில், அக்குறிப்பிட்ட விழுமியங்களும் அவற்றின் நிறைவேற்றுகையை எதிர்க்கும் சக்திகளும் அடிப்படையான மூலக்கூறுகளாகும் யதார்த்தம் பற்றிய படிமத்தைக் கட்டமைக்கும் மனிதனுடைய கற்பனை ஆற்றலின் திறனை அவ்வுலகம் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது. யதார்த்தம் பற்றிய

அப்படிமத்தில், மேக்ஸ் வீபர் கூறுவது போல், “ நிகழ்வுகள் என்பன எப்படி இருக்கின்றனவோ அப்படியே நிகழ்வன அல்ல. ஆனால், அவை ஓர் அர்த்தத்தைக் கொண்டவை, அந்த அர்த்தம் காரணமாகவே அவை நிகழ்கின்றன”. விழுமியங்களுக்கான அத்தகைய இயல்நிலைக்கு அப்பாற் பட்ட அடித்தளத்தின் தேவை என்பது, தீவிரத்தன்மையில், மிகவும் பரந்துபட்ட நிலையில், பண்பாட்டிற்குப் பண்பாடு, தனிமனிதனுக்குத் தனிமனிதன் வேறுபட்டு அமையக் கூடியதாகும். ஆனால், ஒருவருடைய கடப்பாட்டிற்காக, ஒருவகையான மெய்மைத் தன்மையின் ஆதாரத்தை நாடக்கூடிய மனப்பாங்கானது, உலகளாவிய நிலையில் காணப்படுகிறது; மேலோட்டமான மரபொழுங்கு அணுகுமுறையானது, எந்த ஒரு பண்பாட்டிலும், ஒரு சிலரையேனும் திருப்திப்படுத்தி விடுகிறது. எனினும், வெவ்வேறு காலங்கள், வெவ்வேறு தனிமனிதர்கள், வெவ்வேறு பண்பாடுகளில் அதனுடைய பங்கானது வேறுபட்டதாக அமையக்கூடும். சமயமானது, பண்பான்மை, உலகக் கண்ணோட்டம் ஆகியவற்றில் ஊடுருவுவதன் வாயிலாக, பலவகை சமூக விழுமியங்களுக்கு வித்திடுகிறது. அவை அநேகமாக, மேலதிக நிலையில், கட்டாயப்படுத்துவனவாக இருக்க வேண்டியுள்ளது: அது ஒரு புறவயமான நிலையின் வெளித்தோற்றம் ஆகும். புனிதத் தன்மையிலான சடங்குகள், புராணங்களில் விழுமியங்கள் என்பன, அகவயமான மனித முன்னுரிமைகளாக அல்லாமல் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கட்டமைப்போடு கூடிய ஓர் உலகில் உட்பொதிந்திருக்கும் வாழ்க்கைக்கான விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளாக (அவ்விழுமியங்கள்) முன்னிறுத்தப்படுகின்றன” (Clifford Geertz, 1973: 131)

சமூக விழுமியங்களை முன்னிட்டு கிளிஃபோர்ட் கீர்ட்ஸ் கூறியுள்ள ஆழ்ந்த கருத்துகளில் சில நமது தேடலுக்கு மிகவும் பொருந்துவனவாக உள்ளன. (1) சமூக விழுமியங்களைத் தாங்கிப் பிடிப்பதில் உள்ள சமயத்தின் பங்கு, மற்றும் (2) ‘ மனித வாழ்க்கைக்குரிய விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளாக விழுமியங்கள் திகழ்கின்றன’ என்னும் சிந்தனை ஆகிய கருத்துகளை அடியொற்றித் தமிழ்த் திணைசார் சமூகங்களின் நடத்தை முறைகளில் வெளிப்படும் விழுமியங்களையும், திருவள்ளுவர் கூறும் விழுமியங்களையும் நோக்க வேண்டும். இலக்கியச் சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு

நோக்கும் போது, தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை ‘ஆன்மிக ஈடேற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது என்று கருத முடியவில்லை’ என்பர். (ஆ.வேலுப்பிள்ளை, 1978: 12). ஆகவே, தமிழர் சமூக விழுமியங்கள் என்பன சமயச் சார்பற்றவையாக விளங்கின. அதே சமயத்தில், திணைசார் வாழ்க்கை முறையின் ஊடாகப் படைத்துக் கொண்ட சமயங்களின் தாக்கத்தை விழுமியங்களில் காணமுடியும். எடுத்துக்காட்டாக, பாலை நில மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் மட்டுமல்லாமல், நாம் எதிர்மறையானவை எனக் கருதும் அவற்றின் சமூக விழுமியங்களிலும் கொற்றவையை முதன்மைப் படுத்தும் சமயத்தின் தாக்கம் உள்ளது என்பது வெளிப்படையானது.

திணைக்குடிகளின் வாழ்க்கை முறையின்மேல் ஒருவகை விமரிசனப் பார்வையைக் கொண்டிருந்த திருவள்ளுவர், அதன்பால் தாம் சுமத்த விரும்பிய விழுமிய ஒழுங்கமைப்பானது, சமயச் சிந்தனைகளின் தாக்கம் பெறாத ஒன்று என்று அனுமானிக்க இயலாது. சமயச் சார்பற்ற ஒருவகை அடையாளத்தை அவருடைய சிந்தனைகளில் அறிஞர்கள் சிலர் இனம் காண்பர். “காலம் கடந்த பொதுமை நூல்”, “சமயச் சார்போ, இனச்சார்போ இல்லாமல் பொதுநோக்குடன் எழுதியது...” (மு.வரதராசன், 2007: 77- 78). என்றும், “சமணர் கூறும் நல்ல கருத்துக்களை ஏற்கவும் திருவள்ளுவர் தயங்குவதில்லை. அதற்காக அவரை ஒரு சமயம் சார்த்துதல் தவறுஞ் சமயக்கணக்கர் மதிவழி கூறாதவர் வள்ளுவர் என்பதை மறுத்தல் கூடாது” (தமிழண்ணல், 1991: 197). என்றும் திருக்குறளின் சமயச் சார்பின்மையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவர்.

உலகம் தழுவிய ஒரு பொதுமறை திருக்குறள் என்னும் கருத்தை, அதனை ஃப்ரெஞ்சு மொழியில் மொழியாக்கம் செய்த ஈ.எஸ். ஏரியல் (E.S.Ariel) என்னும் அறிஞர் முன்வைத்துள்ளார். திருக்குறள், தமிழ்இலக்கியத்தின் தன்னிகரற்ற படைப்பாகும். மிகவும் உயரியதும் தூய்மையானதுமான மனிதச் சிந்தனை பற்றிய வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாகும். எல்லாவற்றையும் விட, குறளில் காணப்படும் வியப்புக்குரிய அம்சம் என்னவெனில், அந்நூலின் ஆசிரியர் ஒட்டுமொத்த மனித குலத்தின் சாதிகள், மக்கள் அல்லது நம்பிக்கைகள் ஆகிய எவற்றோடும் தன்னை இணைத்துத் தொடர்புப்படுத்திக் கொள்ளாமலேயே தன்னை வெளிப்படுத்திக்

கொண்டிருக்கிறார் என்னும் உண்மையேயாகும். இறைமை சான்ற அறநெறி, முழுமையான மெய்யறிவு ஆகிவற்றைக் கட்டமைக்கிறார். அத்துடன், அவற்றை அவற்றின் இயற்கையான சாராம்சத்தோடு, அவற்றின் நிலைபேறான கருத்தியல், நற்பண்பு, மெய்மை ஆகியவற்றை அவர் மிக உயர்ந்த திணைக்குடிக்குரிய சட்டங்களையும் சமூக வாழ்க்கை முறையையும் கொண்ட ஒரு குழுவினரிடையே நடைமுறையில் பயில்வது போல் எடுத்துரைக்கிறார். (E.S.Ariel 1848, Journal of Asiatique)

திருக்குறள், இறைமை சான்ற அறநெறி, முழுமையான மெய்யறிவு ஆகியவற்றை இயற்கையான சாராம்சத்தோடு நிலைபேறான கருத்தியல், நற்பண்பு, மெய்மை ஆகியவற்றை, மிகவும் உயர்ந்த திணைக்குடிக்கு உரிய சட்டங்களையும் சமூக வாழ்க்கை முறையையும் கொண்ட ஒரு குழுவினரிடையே நடைமுறையில் பயில்வது போல் எடுத்துரைக்கிறார் என்ற ஏரியலின் திருவள்ளுவர் பற்றிய கூர்நோக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. அதே வேளையில், அதனை ஒட்டி இரண்டு கருத்துக்களை இங்கு முன்வைக்க வேண்டும். (அ) அன்றைய தமிழ்த்திணைக்குடிகளின் இயல்பான சமூக பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறை என்னும் சூழமைதியானது, ஒருவகையில் வள்ளுவரிடம் ஓர் இலட்சிய மாதிரியைத் திருக்குறளின் வாயிலாகப் படைத்தளிக்க உந்தியிருக்க வேண்டும். (ஆ) அந்த இலட்சிய மாதிரியைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மாற்று விழுமிய ஒழுங்கமைப்பாகப் புகுத்துவதற்கு, ஒரு முன்மாதிரியாக, சமண சமய நெறிகளையே அடியொற்றிக் கட்டமைத்திருக்க வேண்டும். இந்தக் கோணத்தில், அறிஞர்கள் சிலரின் கருத்துகள் அமைகின்றன.

சமணம் முதலிய ஒருசில சமயங்களின்கொள்கைத்தாக்கம் எத்துணை அளவிற்குத் திருவள்ளுவருடைய கருத்துகளில் வெளிப்படையாக ஊடுருவிக்காணப்படுகிறது என்பதை வலியுறுத்தும் அறிஞர்களையும் காண்கிறோம். “திருக்குறளில் உள்ளடங்கி நிற்பது பெரிதும் சமண, புத்த சமயக் கருத்துக்களே” என்கிறார் குணா. (குணா, 1980: 40). “சமண சங்கத்தின் பெருமை, நீத்தார் பெருமை என்ற அதிகாரத்திற் கூறப்பட்டதென்றும், சமணரின் சிறப்புடைக் கொள்கையாகிய தருமம் அறன் வலியுறுத்தல் என்ற அதிகாரத்திற் கூறப்பட்டதென்றும்

கூறுவர்.” (ஆ.வேலுப்பிள்ளை, 2010: 63).

விழுமியங்கள்: வெகுமதியும் தண்டனையும்

பொதுவாக, ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தில் பின்பற்றத் தக்கது, மீறக்கூடாது என்னும் விதிகளை அடியொற்றி வழங்கும் விழுமியங்களை மீறுவோர், அச்சமுதாய நடைமுறைகளுக்கேற்ப, ஏதேனும் ஒருவகையில் தண்டிக்கப்படுவர். மேலும், விழுமியங்களைப் பேணுதலானது அனைவரின் சமூகக் கடமையாகும்; எனவே, அப்பேணுகைக்கு எனத் தனியே வெகுமதி ஏதும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், அதே வேளையில், சில இன்றியமையாத் தருணங்களை ஒட்டி ஒழுகும் விழுமியங்கள், தனிமனிதர்களுக்கு வெகுமதியைப் பெற்றுத் தரும். எடுத்துக்காட்டாக, கைதவறிய மதிப்புடைய பொருளை மீட்டுக் கொண்டுவந்து, உரியவரிடம் கொடுப்பவருக்கு நன்றிக் கடனாக ஒரு பொருளைப் பரிசாக அளிப்பதைக் குறிப்பிடலாம். அவ்வாறே, ஆபத்தான கட்டத்தில் ஒருவரின் உயிரைக் காப்பாற்றிய மற்றொருவருக்குக் குறிப்பிடத்தக்க பொருளை வெகுமதியாகக் கொடுக்கலாம். இது ஒருவகை நன்றி பாட்டுதலாகும். புராணக் கதைகளில் அத்தகைய செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர்கள் கடவுளர்களால் அருள்பாலிக்கப்படுதல் ஒரு முக்கிய கதைக்கூறாக இடம்பெறுவதைப் பார்க்கிறோம் திருவள்ளுவரின் விழுமிய ஒழங்கமைப்பில் விழுமியப் பேணுகை மற்றும் பேணாமை ஆகியவை முறையே வெகுமதி தண்டனை என்னும் நேர்மறை-எதிர்மறை விளைவுகளை உடனியைத்துக் கொண்டவையாகத் திகழ்கின்றன. இங்கு, திருவள்ளுவர் வேறொரு அணுகுமுறையையும் வெளிப்படுத்துகிறார். அதாவது, இயல்பான சமூகத்தில், அதன் கட்டுக்கோப்பான இயங்குகைக்கு ஏற்றவாறு மக்கள், விழுமியங்களைப் பின்பற்றி ஒழுகும் நிலையில், அது கடமையாக ஆகிறது; அதற்காக யாரும் பிரதிபலனை எதிர்பார்ப்பதில்லை. அது போல, ‘கடமையை ஆற்றுவதற்குக் கைமாறு எதிர்பார்க்கப்படுவது கிடையாது. பெய்யும் மழையின் பொருட்டு, அதற்கு இவ்வுலகம் கைமாறு செய்கிறதா என்ன?’ என்ற பொருளில் “கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு என்னாற்றும் கொல்லோ உலகு” (22.ஒப்புரவு

அறிதல்,211) என்று திருவள்ளுவர் வினவுகிறார்.

உயிரியற் பன்மைத்துவச் சூழலில் வாழும் மனிதன், அனைத்து உயிர்களையும் பாதுகாத்துப் பேணும் உயிர்ப்பாதுகாப்புக் கொள்கையை வலியுறுத்துகிறார்

*பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை*

என்று, பகுத்து உண்டு அனைத்து வகையான உயிரினங்களையும் பாதுகாத்துப் பேணுதல் என்பது, நூலாசிரியர்கள் தொகுத்துக் கூறும் அறங்களில் எல்லாம் தலையானது (கொல்லாமை,33:322) என்கிறார். கொல்லாமையை முதன்மையான விழுமியங்களில் ஒன்றாகத் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார். அதற்குள் பல துணை விழுமியங்களை ஒருங்கிணைத்துக் கொல்லாமை அதிகாரத்தில் நிலை நிறுத்துகிறார். இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடும் சமணர்களுக்கு வலியுறுத்தப்படும் ஐந்து விரதங்கள் 'அணுவிரதம்' எனப்படும். அவற்றுள் கொல்லாமை முதலாவதாகும். ஏனையவை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பிறன்மனைநயவாமை, பொருள்வரைதல் (வரையறைக்குட்பட்டுப் பொருளீட்டுதல்) ஆகியவையாகும். இவற்றோடு சேர்த்துக் கள் உண்ணாமை, ஊன் உண்ணாமை, தேன் உண்ணாமை, இரவு நேரத்தில் உணவு உண்ணாமை, ஆசாரியார் முதலிய பெரியோரை வணங்குதல் ஆகியவை உள்ளிட்ட பத்து விரதங்களும் சமணர்கள் இல்லற வாழ்வில் அன்றாடம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகாகும். (மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, 2020: 28-30). இவ்வொழுக்க நெறிகளையே திருவள்ளுவர் தமது நூலில் திட்பநுட்பத்துடன் கையாளுகிறார் வன்பது மிகவும் வெளிப்படையாகும். அடிப்படையில், இவையும் இவை போன்ற ஏனைய ஒழுக்க நெறிகளும் சமண சமயமத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் சமூக வாழ்க்கையை ஆற்றொழுக்காகவும், கட்டுக்கோப்பாகவும் நடத்திச் செல்ல உதவும் நெறிவரம்புகளாக அமைந்த சமூக விழுமியங்களாகும். இல்லற வாழ்வில் தம்மைப் பிணைத்துக் கொண்டவர்களுக்குச் சொல்லப்படும் ஒழுக்கநெறிகளைப் போலவே, சமண முனிவர்களுக்கும் ஒழுக்க நெறிகள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன (காண்க: 2020: 27) இவ்வாறு, சமணரின் சமய, சமூக வாழ்வைப்

பிணைத்திருக்கும் ஒழுக்க நெறிகளின் தொகுப்பை நாம், சமணரின் சமய- சமூக விழுமிய ஒழுங்கமைப்பாக அணுக வேண்டும். இந்தச் சமய- சமூக விழுமிய ஒழுங்கமைப்பு என்னும் சேமக் களஞ்சியத்தை (reportoire) அடியொற்றியே திருவள்ளுவர் தமது படைப்பில் ஒரு பகுதியளவில், தமிழ்த்திணைக்குடிகளின் சமூக நடத்தை முறைகளில் தாக்கம் செலுத்தவல்ல மாற்றுச் சமூக விழுமிய ஒழுங்கமைப்பின் வகைமாதிரியை எடுத்தாண்டிருக்க வேண்டும்.

இங்கு, ஒரு கருத்தினை நினைவுறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, சமண சமய மரபிலும், திருக்குறளிலும் கையாளப்படும் ஒழுக்கநெறி பற்றிய கருத்துருவங்கள் முறையே ஒழுக்கம், விரதம், சீலம் மற்றும் அறம், அறவினை, ஒழுக்கம், அருள் என்பன போன்ற சொற்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவற்றை விழுமியம் என்பதனோடு பொருத்திப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் விழுமியங்களைக் கடைப்பிடித்தல், அல்லது அவற்றை மீறும் நிலையில் நேரும் பின் விளைவுகள் பற்றி- அதாவது, வெகுமதி- தண்டனை என்னும் கோணத்தில் சமூக அறிவியலர் விவாதித்துள்ளனர். இக்கோணத்தில், திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் விழுமியங்களில் அவற்றை மீறுவோருக்குத் தண்டனை உண்டா என்னும் கேள்வி எழுகிறது. கண்டிக்கவோ, தண்டிக்கவோ செய்யக் கூடிய அதிகார அமைப்பு எதுவும் காணப்படவில்லை. ஆனால், மறைமுகமான அதிகார வடிவமாக ஏதேனும் ஒரு கருத்துருவம் அல்லது புதிர்மைத் தன்மை உடைய ஒரு நிகழ்வினம் அந்த இடத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக,

என்பி லதனை வெயில்போலக் காய்மே
அன்பி லதனை அறம்

(அன்புடைமை, 8:77) என்னும் குறளில், 'எலும்பற்ற புழு போன்ற உயிரினத்தை வெயில் காய்ந்து அழிக்குமாறு, அன்பிலாதாரை அறமானது தண்டிக்கும்' என்பது திருவள்ளுவர் கூற்று. மனிதன், அடிப்படையில், அன்பு என்ற விழுமியத்தால் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டவனாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாது

போனால், அவனை வருத்தித் தண்டிக்கும் அதிகாரம் அறத்தின்பால் சுமத்தப்படுகிறது. அவ்வாறெனில், அறமாவது, யாது என்னும் வினா எழுகிறது. அறத்தின்பால் ஓர் இயற்கை இறந்த ஆற்றலின் தன்மை புகட்டப்படுவது போல் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளையோ சூழலையோ அடியொற்றிப் பேசும் போது, அறத்தைக் கையாளுகிறார். அறவினையை விளக்கும் நிலையில், கொல்லாமையே அறவினையாகும் என்கிறார். அவ்வாறே, அறவினையைப் போலவே, நல்லாறு பற்றியும் வரையறுக்கிறார். 'எந்த ஒன்றையும் கொல்லாமை என்பதை அடியொற்றிச் சூழும் நெறியே நல்லாறு' என்கிறார் (324) மனித நடத்தையில் தாக்கம் செலுத்தக் கூடிய மனதைச் செம்மைப்படுத்த வல்லதாக அறத்தையே வள்ளுவர் கருதுகிறார். அதனாலேயே மனதில் மாசற்றவனாக இருப்பதே அனைத்து அறங்களிலும் தலையானது (34) என்கிறார். மேலும், அழுக்காறு, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல் பேசுவது ஆகிய நான்கினையும் ஒழித்து நடக்குமாறு செய்வது எதுவோ அதுவே அறமாகும் (34) என்று அறத்தை வரையறுக்கிறார்.

இவ்வாறு, அறம் என்பது, மனவுணர்வு, நடத்தை, நெறி. நடத்தை சார் விலக்கு (கொல்லாமை), போன்ற பலவற்றோடு பொருத்திப் பேசப்படுகிறது. சிறப்பையும் செல்வத்தையும் கொடுக்க வல்லதாகவும் (4:31), ஆக்கத் தன்மை உடையதாகவும், அவ்வாறே அதனை மறந்தால் கேடு விளைவிக்கும் இயல்புடையதாகவும் அறமானது விளக்கப்படுகிறது. திருவள்ளுவர் முன்வைக்கும் விழுமியங்கள் பலவற்றிற்குத் தலைமை வகிக்கும் முதன்மை நிலையினதாகவும், அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள உதவும் வியாக்கியானச் சட்டகமாகவும் (framing) அறம் திகழ்கிறது. அனைத்திற்கும் மேலாகத் தனது புதிர்மைத் தன்மை உடையை போர்வையைப் போர்த்திக் காண்டிருக்கும் தனது உருவத்தின் வாயிலாகப் புனிதம் என்னும் எல்லைக்குள் வேரோடியிருக்கும் அதன் இயல்பினையும் அடையாளம் காணவியலும். திருக்குறளில் ஆளப்பட்டிருக்கும் அறத்திற்கு உரையாசிரியருள் சிலர், அறக்கடவுள் எனப் பொருள் கூறுவர். என்பிலதனை வெயில் காய்வது போல், அன்பிலதனை அறம் காயும் என்றவிடத்தில் அறத்திற்கு ஒருவகை மனிதப்பண்பேற்றம் அல்லது கடவுள் பண்பேற்றம் ஊட்டப்படுகிறது. அதனை ஒட்டியே சங்க இலக்கிய நூல்கள் சிலவற்றில் அறத்தைக்

குறிப்பிடும் நிலையில் ‘அறக்கடவுள்’ என்று உருவகத்துக் கூறக் காண்கிறோம். எடுத்திக்காட்டாகப் பதிற்றுப்பத்தில் “வாள் வலியுறுத்து செம்மை பூஉண்டு,அறன் வாழ்த்த நற்கு ஆண்ட” (90:11-12) என்னும் அடிகளுக்குப் பொருள் கூறுகையில், ”அறக்கடவுள் வாழ்த்தும்படி” என்று விளக்கம் தருவர். (பதிற்றுப்பத்து 2004: 325-327). சங்க கால மக்கள் தாம் செய்த தீவினைகளைப் போக்கத் தக்கதான கழுவாய்களையும், (பிராயச்சித்தம்) அவ்வாறே, அறங்களையும், அறம்பிழைத்த செயல்கள் நிகழ்ந்தவழிப் பிராயச்சித்தம் செய்தலையும் மேற்கொண்டொழுகிய சடங்கியல் வழக்கத்தில் ஈடுபட்டமையைப் புறநானூற்றுப் பாடல் (34: 1-7) ஊடாகச் சான்று காட்டி விளக்குவர். அதன் தொடர்பில், அறத்தையே கடவுளாக்க் கூறுதலும் உண்டு என்று உரையாசிரியர்களை ஆதாரம் காட்டுவர் (மு.சண்முகம் பிள்ளை, 2003:270). சிலப்பதிகாரப் பாயிரத்தில் இடம்பெறும் “அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவது உம்” (55) என்ற அடிக்குப் பொருள் கூறுகையில், ‘அறக்கடவுளே கூற்றமாகும்’ என்பர். (ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், 2009:32) இவ்வகைச் செய்திகள் என்பன திருவள்ளுவர் கையாளும் சொல்லாட்சியான அறமானது தன்னில் உட்கொண்ட புதிர்மைப் பண்பிலான பொருளில் ஒருவகைப் புனிதத் தன்மையை ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டிருப்பதை அறியலாம். இங்கு கிளிஃபோர்ட் கீர்ட்ஸ், சமயத்திற்கும் விழுமியங்களுக்கும் இடைப்பட்ட தொடர்பினை நினைவுகூர்ந்து அமைதி காணவியலும்.

சமயக் கருத்துருவம், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றின் தாக்கம் திருவள்ளுவரிடம் காணப்படும் இயல்பினை வேறு சில எடுத்துக்காட்டுகளின் ஊடாகவும் புரிந்து கொள்ளவியலும். ஆதி பகவன் (1:1), வாலறிவன் (1:2), அறவாழி அந்தணன் (1:8), இறைவன் (1: 10), இந்திரன் (3:25) தெய்வம் (5:43; 6:55) வானுறையும் தெய்வம் (5:50), வானத்தவர் (9:86), கூற்று (33:326), ஊழ் (38: 360), என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். இவற்றில், ஊழ் என்பது தமிழ் மெய்யியல் மரபுக்கு உரியதென்பர்.

ஊழ்க் கோட்பாடு

ஊழ் என்னும் கோட்பாடும் மறுபிறப்புக் கோட்பாடும் சமண, பௌத்த சமயங்களுக்கு உரிய கோட்பாடுகளாக எண்ணுவர். ஆனால், அவ்விரு கோட்பாடுகளும் சமண, பௌத்த சமயங்களின் தோற்றத்திற்கு முன்னரே பண்டையத் தமிழரிடையே தோன்றிய சிந்தனைகளால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட செப்பமுறாத கோட்பாடுகள் என்று அறிஞர் கூறுவர். ஆனால், அவற்றுக்குச் செறிவான மெய்யியல் வடிவம் கொடுத்துப் பரவலாக்கம் செய்த சிறப்பெல்லாம் சமண சமயத்தையே சாரும். அத்துடன், பௌத்த சமயமும் கூட, ஊழ்க்கோட்பாட்டில் உடன்பாடு காண்கிறது என்பர். (குணா, 1980: 46-47). இத்தகைய ஊழ்க்கோட்பாட்டின் தாக்கத்தையே திருக்குறளில் காண்கிறோம்.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று

சூழினும் தான்முந்துறும். (ஊழ், 38: 380).

“ ஊழை விட, மிகவும் வலிமை உடையது யாதுள்ளது? அதனைத் தவிர்ப்பதற்கு முயன்றாலும், அது தானே முந்திக் கொண்டு வந்து விடும்” என்ற பொருளில் ஊழின் வலிமையைத் திருக்குறள் பேசுகிறது. சமண, பௌத்த சமயங்களின் ஊழ்வினைக் கோட்பாட்டில், ஊழ்வினையானது, தனித்த பெரும் ஆற்றலாக, கடவுளின் செயல்பாட்டிற்கும் ஆளுகைக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றாக நிறுத்தப்படுகிறது. அதனையே மேற்கண்ட குறளில் திருவள்ளுவர் வெளிப்படுத்துகிறார். சமணமும், பௌத்தமும் முன்வைக்கும் ஊழ்வினைக் கோட்பாடு என்பது, தனது சுயேட்சையானதனிப்பெரும் ஆற்றலாகத் திகழ்வது என்னும் இயல்பின் அடிப்படையில், பிராமணிய வைதிகமும், சைவ சித்தாந்தமும் முன்னிறுத்தும் ஊழ்வினைக் கோட்பாட்டிலிருந்து வேறபடக் கூடியது என்று அறிஞர் சுட்டிக் காட்டுவர். எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்வோமெனில், ஊழ்வினையால் தோன்றும் மறுபிறப்பு முதலிய துன்பங்கள் யாவும் கடவுளால் தோற்றுவிக்கப்படுபவை என்று கூறும் சைவசித்தாந்தம் முதலியவற்றின் அணுகுமுறையைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால், இவ்வகைக் கோட்பாட்டிற்கு எதிர்மறையானதாக அமைவதே சமண,

பௌத்த சமயங்களின் ஊழ்வினைக் கோட்பாடென்பர். அதாவது, ஒரு பிறவியில் ஒருவனுக்குப் பிறவித் துன்பத்தைக் கொடுப்பது, ஒரு பிறப்பில் செய்த தீவினைகளே அல்லால், அவ்வூழ்வினைகள் கடவுளால் படைக்கப்படுவனவோ, விதிக்கப்படுவனவோ அல்ல என்னும் பொருளிலேயே சமண, பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகள் விளக்குகின்றன என்பர் (குணா, 1980: 47).

இவ்வாறு, ஊழ்வினையானது யாதொன்றாலும்கட்டுப்படுத்தப்பட வியலாத, கடவுளின் தனிப்பெரும் ஆற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்ட, சுயேட்சைத் தன்மை உடைய தனிப்பெரும் ஆற்றலாகக் கருதப்படுகிறது.

அதனையே ‘ஊழ்’ அதிகாரத்தில் திருக்குறள் உறுதிப்படுத்துகிறது (380) என்பதையும் பார்த்தோம். “ஊழ்வினை உறுத்து வந்து ஊட்டும்” (சிலம்பு, பதிகம் :57) என்று சிலப்பதிகாரம். தனது இலக்கிய உலக மாந்தர்களான கோவலன்- கண்ணகி ஆகிய இருவருக்கும் முற்பிறவியில் இழைத்த தீவினையின் பயனாகவே கோவலன் அரசனால் கள்வன் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொலைத்தண்டனைக்கு ஆளாவதும் கணவனை இழந்துக் கண்ணகி மாலாத் துன்பத்தை அனுபவிக்க நேர்வதும் ஆகிய அடுக்கடுக்கான சம்பவங்களைக்கொண்ட இகல் உலக வாழ்க்கை அமைகிறது என்பதை விளக்குகிறது. எது வந்துச் சூழினும், தடுப்பினும். ஒருவருடைய முற்பிறவிப் பலனை மறுபிவியில் அனுபவத்தே கடக்க வேண்டும் என்பது ஊழ்வினைக் கொள்கையின் மாற்றவியலாத விதியாகும். இது ஒருவகையில், சமண, பௌத்த சமயங்களின் வழிப்பட்ட வாழ்க்கை பற்றிய மதிப்பீடாகவும், பண்பான்மையாகவும் உலகக் கண்ணோட்டமாகவும் ஒருங்கே அமைவனவாகும்.

ஊழ்வினை வலிமை மிக்கது; அதன் போக்கையோ அது ஏற்படுத்தும் விளைவையோ வேறெதனாலும் மனித முயற்சியாலும் மாற்ற முடியாத ஒன்றென்னும் கருத்தில் உறுதி காணும் திருவள்ளுவர், ஊழ்வினையால் விளையக் கூடிய பிறவி என்னும் துன்பத்திலிருந்துத் தம்மை விடுவித்துக் கொள்வதற்கு மக்கள் கடவுளை நாடவேண்டும்

என்கிறார். அவர்தம் இவ்வணுகுமுறையானது, பின்வரும் குறள்களில் வெளிப்படக் காணலாம்:

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது. (கடவுள் வாழ்த்து, 08)

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார். (கடவுள் வாழ்த்து, 10)

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றை
பற்றுக் பற்று விடற்கு. (துறவு, 350)

‘இறைவனுடைய தாளைப் பணிந்து, அவனுடைய அருளைப் பெறுதல்’, ‘பற்றே இல்லாதவனின் மேல் பற்று வைத்துப் பற்றிலிருந்து விடுபடுதல்’ என்பன போன்ற கருத்துகள், ஊழ்வினைக் கோட்பாட்டின் தனித்தன்மையிலிருந்து விலகிய நிலையைக் காட்டுவன என்பர்.

ஊழ்வினைக் கோட்பாடானது, ‘தினை விதைப்பவன் தினை அறுப்பான், வினை விதைப்பவன் வினையே அறுப்பான்’ என்னும் அடிப்படையைக் கொண்டது. இதனை ஏனைய பிற சமயங்களும் வெளிப்படுத்தின. ஆனால், அவை யாவும்(வைதிகம், சைவம் முதலியன) கழுவாய், கைம்மாறு, பாவமன்னிப்பு போன்றவற்றின் வாயிலாகத் தீவினைகளின் விளைவுகளில் இருந்துத் தப்புவதற்கு உபாயங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால், சமணம் மட்டுமே ஒரு பிறவியில் ஒருவன் செய்த நல்வினைகளும் தீவினைகளும் மறுபிறவியிலும் உடனியைந்து வருவதால், அதிலிருந்துத் தப்ப இயலாது எனக் கூறுகிறது. இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்துப் பிற்காலத்தில் சமணம் மாறியதற்குக் காரணம், அது, கடவுட் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டதே ஆகும் என்பர்(1980:161).

சமணத்தின் சுயேட்சைத் தன்மை உடைய ஊழ்க் கோட்பாடும், கடவுள் கோட்பாடும் திருக்குறள் முன்வைக்கும் பல்வேறு விழுமியங்களைப் புரிந்துக் கொள்ள உதவும். சமணத்தோடு திருவள்ளுவர் கொண்ட சார்புநிலையை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும்

கருத்துக்களும், ஊழ்வினைக் கோட்பாடும் மனித வாழ்க்கையில் சமயம் பெறும் முக்கியத்தவத்தை அறிந்து கொள்ளுணைபுரிகின்றன. இங்கு , கிளிஃபோர்ட் கீர்ட்ஸ், மனித நடத்தையில் சமயம் ஆற்றும் பங்கினைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் கருத்தை நினைவுறுத்திக் கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம்:

“ குறிப்பிட்ட மக்கள் தங்கள் நடைமுறையில் கொண்டிருக்கும் மதிப்பீடுகள், வாழ்தலின் பொது ஒழங்கு ஆகிய இரண்டினுக்கும் இடைப்பட்ட ஒருபொருட்செறிவானதொடர்புப்பற்றியசெயல்முறை விளக்கம் என்பதற்குள்ளாக, அது (அத்தொடர்பு) ஓர் இன்றியமையாத கூறாக அனைத்துச் சமயங்களிலும் தன்னை இனம் காண்கிறது. என்றாலும் அம்மதிப்பீடுகள் அல்லது அவ்வொழுங்கானது பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். எந்த ஒரு சமயமாக இருந்தாலும் சரி, அது, தான் ஒரு பகுதி அளவில். பொதுவான அர்த்தங்களின் தொகுப்பைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் ஒரு முயற்சியாகும். அந்த அர்த்தங்களின் அடிப்படையிலேயே ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனது அனுபவத்தை விளங்கிக் கொண்டு, தனது நடத்தை முறையை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்கிறான் (Clifford Geertz, 1973: 126- 127).

ஆதார நூல்கள்

குணா, 1980: தமிழர் மெய்யியல், சென்னை: பொதுமை வெளியீடு

சண்முகம் பிள்ளை, மு:2003: சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும்
சடங்குகளும், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

தமிழண்ணல், 1991: புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய
வரலாறு, மதுரை: மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

வரதராசன், மு.2007: தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, புது தில்லி:
சாகித்திய அகாடெமி

வேங்கடசாமி, மயிலை. சீனி.2020: சமணமும் தமிழும், சென்னை:
கழக வெளியீடு

வேங்கடசாமி நாட்டார், நாவலர் ந.மு..உரையாசிரியர்: 2009:
ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் 1.சிலப்பதிகாரம், சென்னை: இளங்கணி
பதிப்பகம் வேங்கடராமையா, வித்துவான் கா. மு.1988:திருக்குறள்
மூலமும் பரிப்பெருமாள் உரையும், அண்ணாமலை நகர்:
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

வேலுப்பிள்ளை, ஆ.2010: தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும்
கருத்தும், கொழும்பு- சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்

2004: பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும். சென்ன: நியூ செஞ்சுரி புக்
ஹவுஸ்(பி) லிட்

Clifford Geertz, 1973: The Interpretation of Cultures, Princeton:
Basic Books, A.Division of HarperCollins Publishers

Ethel M.Albert, 1972: “Value Systems “,Ibid 287–291

Robin M. Williams,Jr 1972: “ The Concept of Values
“,International Encyclopaedia of the Social sciences vol.15 283-
287, New York: The Macmillan Company